IOANNIS A BOSCO OLIVARII PARISIENSIS, ABBATIS BELLILOCI, ET REGII CONCIONATORIS.

ORATIO

Habita Romæ anno 1609. die 10. Martij, dum exequiæ Seraphini Oliuarij Galli, Amplissimi S. R. E. Cardinalis, in Templo Sanctissimæ Trinitatis ad Montem Pincium,

Frequentia maxima Prælatorum, & interuentu hominum summorum, curantibus Illustriss. & Reuerendiss. Card. Delphino Veneto, & Excellentissimo Francisco Sauaro, Breuis Domino, Christianissimi Henrici quarti, Galliæ, Nauarræque Regis, Oratore, celebrarentur.

AD PAVLVM V. PON. OPT. MAX.

ROMAE, Ex Typographia Bartholomæi Zannetti. 1609.

SVPERIORVM PERMISSV.

PAVLO QVINTO
PONT. OPT. MAX.

Ioannes à Bosco OLIVARIVS P. O. B.

NOluissem, Beatissime Pater, *ad stadium dicendi à quo iamdudum desueueram, arescente, si qua vnquam in me fuit, orationis vena, tam lugubri occasione reuocari; meumque ab vrbe Roma discessum, hoc funebri obsignare munere. At quando* Præpotenti Deo *visum est* Cardinalem Seraphinum Oliuarium *assumere, qui tuæ Benignitati impulsor fuerat, vt me* Antistitis *Monastici titulo ornares: hoc vnico perfruor solatio, quòd illa tua potentissima virtus flore adhuc ætatis virescit, & vitæ meæ sortem, quam ille dirigebat, erigit tueturque. memor veteris amicitiæ qua te, nondum* Paulum V. *vna cum toto Nobilissimo Burghesiorum stemmate,* Seraphinus *omni tempore est prosequutus. qui in me, suæ erga tuam Beatitatem, & Burghesiorum prosapiam, venerationis, viuam, & expressam imaginem, abscedens, reliquit. Vale.*

ORATIO.

SI vitæ curſus à SERAPHINO OLIVARIO S.R.E. Illuſtriſſimo, & Reuerendiſſimo Cardinale, Gallo, ſumma cum laude confectus; pari ſplendore, copiàque orationis, hodierno die repræſentari deberet: non video cur mihi vni potiſſimum ex tanto eloquentiſſimorum virorum Gallorum, qui modo in Vrbe verſantur numero, id oneris fuerit ſubeundum, qui iam pridem ſepoſitis eloquentiæ ſtudijs, intermiſsòq. eleganter dicendi vſu, longè aliam ſtudiorum rationem, meo magis ordini conſentaneam ſim ſequutus.

At ſi ab eo imprimis homine ſuſcipienda & tractanda fuerat huiuſmodi narratio, qui ob beneficia à SERAPHINO Cardinale accepta, eius virtutes in medium proferret. Equidem fateor hac in re neminem mihi fuiſſe præponendum: qui ob meam in Eccleſiam atque Chriſtianiſſimum Regem ipſi exploratiſſimam & probatiſſimam fidem: ſumma beneuolentia publicis tabulis OLIVARIAE genti & cognationi ab eo ſum inſertus, clariſque OLIVARIORVM inſignibus, & optiuo cognomine donatus: itaut non immeritò Tyberij antiquiſſimi Imperatoris imitatione PATRI optimo & chariſſimo ipſe vnus præ cæteris debeam parentare.

Verùm vndè initium facere queam nõ ſatis animaduerto: atque vtrum ex meis aliorùmq. oculis fletus, & lachrymas ciere, obiecto Cardinalis SERAPHINI funere, an illius vitæ præſtantiam laudare: an grauiſſimos, qui hic aſtant viros ſolari oporteat, addubito. Nam ſi communis in SERAPHINI Cardinalis diſceſſu perpendatur calamitas, dolendum proculdubio eſt Pontifici, Eccleſiæ, Purpurato Sacro Senatui, Almæ vrbi, Chriſtianiſſimo Regi, Galliæ, Europæ, cùmque cæteris mihi.

Si eius iam ad ſuperos, vt vitæ decurſæ ratio piè ſuadet, tranſlati integritas, & innocentia ſingularis ad noſtram memoriam reuocetur: quis ſe à laudibus cohibere poterit? Si denique flexa omnium veſtrûm ab eius funere in mœſtitiam ora reſpiciantur, quis non ve-

ſtris pectoribus mœrentibus adhibendam eſſe conſolationē dixerit?

At ne & officio meo, & veſtræ in rē aliqua deſim expectationi, hac vna breuiſſima oratione, tria hæc paucis præſtabo, ſi prius vos commonuero Periclis fulgurantis, aut Cineæ blandiloqui, Oratorū nec mentis, nec oris egentium eſſe, SERAPHINVM, qualem viuum noſtis, ſermone delineare, atque ei Olympico verè victori antiquorum Hellanodicarum more laudationem ad commenſum inſtituere. meamq. orationem tantum ab eius veſtris animis impreſſa virtutum effigie differre, quantum ipſius heroica mens a cæterorum mente diſtabat: tamq. ab eius morum excellentia vinci, quàm altiſſimus Aquilæ volatus humanum obtutum ſuperat.

Rogo tamen & obſecro per eius virtutes, per ingentia defuncti merita, Ampliſſimam hanc lectiſſimorum virorum coronam, vt adſit animis, confidatq. meum ſtudium, & grati pectoris officium, inter præclaros, qui ipſius ætate fulſerunt Cardinales, Illuſtriſſimo Cardinali SERAPHINO non defuturum, & eius virtutes ſine fuco, abſque vlla verborum pompa, omni apparatu ſermonis neglecto, intemerata nihilominus veritate, me relaturum. Non ſecus ac ille dum humanitatis adhuc lacerna indueretur, vanas oſtentationes & ſuperuacaneū ornatū pro innato ſolidi & veri boni amore calcauit.

A Præficis olim veteres obeuntes defleri ſolitos, narrat hiſtoria. at longè digniori luctu Cardinalis SERAPHINI funus ornatur, quem PAVLVS V. mitiſſimus & moderatiſſimus Pontifex, dolet conſilij aſſeſſorem ſibi ademptum; Eccleſia, firmiſſimum columen à ſe translatum: Purpureus ſacratus ordo, lapillum prætioſiſſimum è monili ſuo auulſum.

Eadem etiam Chriſtianiſſimum, Inuictiſſimum, & Pijſſimum Regem HENRICVM IIII. tanti Cardinalis occaſu, cura coquit, & graue verſat ſub pectore vulnus huius viri videntem eclipſim, qui non minus ſuę Maieſtati, quàm planeta Mercurius Soli adhærebat; qui illi erat adamante durior, magnete fidior, quique omni officio & integritate ipſius diſcriminibus ſemper præſto fuerat.

Hepheſtionis exequijs talentorum effudit decem millia Alexander Macedo; at Crœſi theſauros regia & liberali manu funderet HENRICVS, Agamennone illuſtrior, & fortior, modo Neſtoreos

victurus

victurus in annos repuerasceret SERAPHINVS Cardinalis, ipso Nestore cautior & probior.

Sed quo loco Galliam locabo? quæ vix tolerare potest auolantem hunc suum pellicanum, qui se tot laboribus, curis, & vigilijs confecit, vt Francia Regi redderetur, Rex, & talis Rex, Francia poti-retur; Rex & Francia, salua & incolumi Christianæ Reipublicæ dignitate, Deo, Pontifici, Ecclesiæ seruarentur.

Hunc, inquàm, suum Agesilaum, qui quicquid sibi gratiæ ab externis gentibus, aut à Romana aula debebatur, id omne pro patriæ, quæ illi charissima, pro Regis, qui illi sacratissimus semper extitit, salute & præsidio, despexit: maiori perpetuò charitate Regem Henricum Quartum, & Franciam, quàm quosuis honores prosequutus, arbitrans se tantas quantas ipse Franciæ, quæ illum protulerat, deberet, & Regi, qui illam in manu potenti, & brachio excelso iugo manifestæ seruitutis exemerat, nullo vnquam tempore posse referre gratias.

Omnium etiam qui Romæ & per Europam vitam traducunt, statim vt Illustrissimi SERAPHINI Cardinalis discessum audierunt, horruère comæ, & vox faucibus hæsit. Sicut nanque Atheniensium cum probi cuiusquam meminisset, quis, in Aristidem; Romanorum priscorum, in Scipionem Nasicam ferebantur oculi: eadem prorsus ratione Romani ac Europæi vniuersi, Cardinalem SERAPHINVM, Ianum quempiam, alterumq. sæculi huius Catonem denotantes, digito monstrabant. Quod eo die, quo corpus ipsius elatum fuit cunctorum conspexère oculi. tunc etenim Romani, & cum Gallis etiam Hispani, luctum & iustitium sibi indixerant: itaut præter viam qua funus deducebatur, eamq. lachrymis madentem & suspirijs resonantem, vrbs à populo deserta esse videretur.

Quod si lachrymis ab ijs qui nihil in ipso spei vnquam posuerunt, eius funus decoratur: alicui mirum esse poterit si plus omnibus profluenti lachrymarum fonte illud persequor? ego quem dilexit, immo vnicè amauit: cuius authoritate facilior mihi ad Pontificis Clementiam patuit accessus, & cui plusquam cuiuis alteri mortalium splendor eius affulsit.

Dolent ergo Pontifex, Ecclesia, Purpurati Patres, Rex, Gallia,

Roma, Europa SERAPHINVM Cardinalem Illustrissimum abijsse non obijsse, fuisse præmissum non amissum, SERAPHINVM Cardinalem tanto sublimiorem gregariæ eorum, qui sibi aliquod nomen doctrina, & eruditione comparasse videntur, multitudini effectum, quanto differentius præ illis nomen erat sortitus.

Præcipuè quod secundum eius nomen laus ipsius fuerit in Ecclesiæ Hierarchia, celsioribus ingenijs infundere diuina quibus exundabat, & exuperabat charismata, puras & defæcatas intelligentias. Laus, inquàm, ipsius à propria promanans virtute, non vero ab externis fortunis deducta.

Milesius ille cui sapientis titulum concessit antiquitas; illum pronunciauit fœlicem, qui esset corpore sanus, fortuna diues, optima patria, animo non ignauus, ac imperitus. Verùm cum valetudo, species, pulchritudo, venustas, opes, nihil aliud sint quàm fucata & simulata ornamenta, quæ etsi quandoque hominem gratiorem faciunt, non proindè efficiunt beatiorem, ab eis stylum orationis abducens, ad virtutum narrationem perduco, ne SERAPHINO optimo Cardinali, qui etiam istis fortunæ donis satis superque præditus fuit, à fluxis & caducis rebus, quas probis, & improbis indiscriminatim natura communicat, laudem comparare videar, insanientibus similis, qui lapillos, & quisquilias vano sudore ad maris arenosum litus legunt, spretis interea Hyacinthis, & adamantibus.

In primis itaque omnium cùm imperiosa planè res sit amor patriæ, quin & tyrannus, ipse etiam patiar me blando patriæ retineri amore, quæ profectò pars est quædam fęlicitatis si optima fuerit, qualis fuit Cardinali SERAPHINO, nempè Gallia omnium terrarum, quæ cælo amiciuntur, ne suspectum Gallum de Gallia habeatis, Iosepho Hebraici sanguinis viro teste, florentissima, & amœnissima.

Ciuitas verò quæ hunc politioris literaturæ nobis Phœnicen edidit Lugdunum dicta est antiqua Romanorum à Planco deducta Colonia; cui, contra Thaletem ipsum in Platone, plus decoris, & splendoris Cardinalis SERAPHINI omnigenæ eruditionis fulgidissimi syderis ortus infudit, quàm illa vrbs, cæteroqui famosa, ipsi,

cui

cui stirps Oliuaria nobilitatem attulit, quæ fumosis imaginibus apud Aruernos spectabilis Franciæ Cancellarios etiã suppeditauit.

Ipse posthumus in relictam parentem, dum etiam ferueret adolescentiæ effrænis ætas, tanta fuit pietate, tanta moderatione; vt meritò vbertatem ingenij, & dignitatum fastigia, quæ postea toto vitæ curriculo est assequutus, huic vni potissimum suæ in matrem pietati, quòd aliquando dulcibus obortis lachrymis mihi retulit, ex sententia diuinæ Scripturæ attribueret, quæ astruit eum qui matrem honorat thesauros congerenti parem existere. Cuius sententiæ vim multum per totam vitam commendare solitus fuit.

Grammaticam & Græcam linguam puerulus Turnoni didicit, dein puber, impellente Iacobo Rasalio Bononiensi, eius vitrico, in Italiam se contulit: In qua liberales omnes artes ad eruditionem magis quàm ad ostentationem complexus est, tanta eminentia, & soliditate, vt in fœcunda studiorum Altrice Bononia exter & inquilinus, ad catedram Iurisprudentiæ, ipsius vix fuscante lanugine malas, reiectis plurimis, qui id muneris ambiebant canis, & sanguine generosis ciuibus, grauissimi Felsinei Senatus approbatione atque auditorum applausu sit promotus.

Functus biennium docendi publico munere incredibili fama, & nominis propagatione SERAPHINVS, Bononia, Romam, quæ fundit in omnes imperium, quæ gaudet variare cuncta, rèsque trãsformare hominum, ac in qua natura ponit quicquid vbique est, venit. vbi cum certior euasisset Areopagitarum Apostolicorum liliorum indigenæ concedi solitam sedem, vacuam esse, eam non munere, non pretio, non alieno elogio, sed eruditione, sed prudentia, sed virtute dispulsis fractisq. repugnantium, aut competitorum agminibus, ipse Iurisconsultissimus, & verè in liliorum lætis & pinguibus aruis satus, & propagatus. PII Quarti Sapientissimi Pontificis delectu, & KAROLI Noni Christianissimi Regis assensu consecutus est, 40. exinde ferè annos Auditorem Rotæ, quæ fulchrum est Pontificiæ æquitatis, & mens publica Curiæ, primùm: ac postea Decanum industrium, fidum, vigilantem, & integrum, se per omnia præstans.

Vos vos honorificentissimè appello omnium Prouinciarum pignora,

gnora, Orbis flores, Rotæ Auditores, qui SERAPHINI ſententias graues, liberas, opportunas ſemper, ita ſuſpicere conſueueratis, vt illius vnius calculus Aldobrandinorum, & Lancelotorum, ea tempeſtate eius ſociorum, calculos in vrnam demiſſus, pro iudicij ratione aut candidaret aut denigraret. Sed à SERAPHINO encyclopædiam omnium diſciplinarum obtinēte dirigi quid dedecoris? Maximè cuius ſuauiſſimi atque humaniſſimi mores tantam omniū beneuolentiam ſibi conciliarent, vt publicè vniuerſi, demptis quibuſdam, exiguo quidem numero, ſed ampliſſima potentia æmulis, quorum perodioſam lippitudinem eius virtutum micans ſplendor, & nitidum doctrinæ iubar perſtringebat, ei voce geſtùque purpuram cum latoclauo non tam augurarentur, quàm precarentur. Ad quem tandem anno ætatis ipſius ſeptuageſimo altero, gradibus propriæ virtutis, prima, ſecunda, & tertia innocentiæ aſſertione, malignitate, & maleuolentia, liuidorum interitu depulſis atque ſublatis: CLEMENS VIII. æterna recordatione dignus Pontifex, in Conciſtorio coram omnibus Patribus antè omnia moram purgans, SERAPHINVM perduxit. Perduxit, dicam, an extulit?

Regiarum domorum quas ſtruxit Salomon, Libani Saltus peculiari nomine vna dicebatur, quòd alto ac denſo cedrinarum columnarum numero copiàque fulciretur, vt ſimilior amœniſſimo luco; quàm domui iudicaretur.

Sacro Cardinalium Illuſtriſſimorum & Reuerendiſſimorum ordine fulta Eccleſia lucus eſt, qui non Libano exciſis, ſed cælo electis columnis viuis, cæruleis, purpureis, & incontaminato ſanguine agni tinctis nititur: quæ inter alias dignitates tanto eminentius efferunt caput, quanto altius lenta ſolent inter viburna cupreſſi.

Poſtquam vero trabeatus extitit, vt vitam inſtituerit Roma ac Europa cū ingenti admiratione & approbatione ſuſpexère. Etenim in ſacra purpura honeſtiſſima eius erat frugalitas, quæ nunquam flagitauit remotorum litorum piſcem, peregrini aëris volucrem, alieni temporis florem, adeo vt videretur SERAPHINVM natura edidiſſe, vt oſtenderet quid in ſumma eruditione, ingenti nomine, & ampliſſima dignitate benè compoſita mens poſſet.

Viguit etiam tunc ipſi innata oris ſuauis maieſtas, quæ intuentes

non tàm terreret, quàm lepore traheret; sermonis dulcedo, eloquentia, perspicacia, & memoria mirabilis, aptis rationibus, & postulata colligens, & petentibus respondens, itaut nunquam sine admiratione quis eum videre potuerit, alloqui, vel consulere: nemo otiosum reperire.

Eo Orphæo, qui arbores exilire faciebat; Amphione qui Saxa trahebat; Hercule Gallico, qui plebes indomitas lingua catenatas circumducebat, admirabilior; quò gentes cœlo, solo, salo, veste, obsonio, moribus, institutis, placitis dispares immo penè aduersarias facili negotio domi suæ coniungebat: eadem rædha, spectante, & mirante Roma, Gallicam hilaritatem, & Hispanicum cothurnum simul sæpissimè vehens, atque inaudita industria efficiens, vt omnium nationum cateruæ dulcia ipsius limina cotidie circumuolitarent, & ibi depositis veteribus & antiquis simultatibus amicè conuenirēt. Quo præcipue nomine & ætatis etiā prærogatiua, integrorū, ac florentium populorum Proceres dignissimum illum censebant Pontificali munere, vt eò vltimis comitijs mirabilior, & diuinior fuerit PAVLI V. Florentibus annis prosperè, ac faustè sanctissimæ maiestatis insignia gestantis, electio; quod SERAPHINVS delitiæ generis humani, longæ senectæ extrema tempora ducens; præter alios multos egregiè dignos Patres, in Conclaui adesset: Cui si regnasset, minus fuisset, quàm quod regnare merebatur, excedens factis grandia fata suis.

SERAPHINVS cuius omnis cura, omnis contentio ad tuendā Ecclesiæ dignitatem, & ad subleuandos iniquè oppressos, vergebat. Cuius omnes cogitationes magnificæ quidem erant: at orbi salutares. cuius saluberrima consilia cunctos penè Italiæ Primates obstrinxerant, in tantum vt vix Princeps aliquis esset, Antistes, aut Resp. quæ SERAPHINO meritum, & debitum honorē inuideret.

Qui exultabat summopere cū ad dignitates viros sua cōtentione promotos videret doctos, & probos, quos si ad hæc deprehenderet Christianæ, & publicæ tranquillitatis cupidos, ac Ecclesiæ fidos, secretiori, & sanctiori amoris nexu lateri adiungebat suo. non solum mensæ, quod est familiaritatis symbolum, sed etiam arcanis, & interioribus suis consilijs eos adhibens.

Non

Non erat folium illud Græcorum, non bulla Latinorum, non cinis, non vmbra, non vapor, non inane: sed homo tanta organorum concinnitate temperatus, vt absolutissimum naturæ opus à cunctis reputaretur. Et reuera decuit eius placidissimam animam benigniori sidere ipsius corpori coniungi, vt cogitationes, motusque animi illos perspicaces atque sagaces parturiret, qui Ecclesiã vniuersam, & ipsos etiam mundi sapientes, & politicos Principum consiliarios, quibus præter propriarum opinionum commenta vix aliquid arridet, in admirationem tàm frequenter rapuère. Rapuère, quod Cardinalis SERAPHINVS subtilissimus alter Apelles, præter illorum artem, lineam lineæ superducere sciret, Politiam Religioni, sine qua Politicam poplite succisso repere, potius quàm incedere, arbitrabatur: memor antiqui illius Eximij cuiusdam Ecclesiastici scriptoris Apophtegmatis, quo iam Regnum in Ecclesia, non Ecclesiam in Regno esse, edocemur.

Leo vigore erat, agnus mansuetudine, qui numquam irarum vngues exeruit, nisi cum pro Ecclesia, terrenis; aut pro Patria, inuidis potestatibus, illi rerum vicissitudo repugnandi necessitatem attulit. Vir erat ille sine næuo, quem Stoici diu quæsitum nusquam inuentum doluerunt: quadratus Aristotelis homo, miraculum miraculorum Zoroastris, cuius sententiæ proprij consilij æqua lance pensitabantur. quamobrem nec fraude quis, etiam versutissimus, illum aliquando circumuenire potuit, ab illoue, etiam simplicissimus, circumueniri.

Temperantia in eius anima sibi domicilium fixerat, probitas sedem, liberalitas thronum, acceptorum beneficiorum gratia solium; quod vel hodierna luce Razaliorum qui hic attrati astant posteri testificantur, ob leuia, adolescenti adhuc SERAPHINO, à Iacobo Razalio eorum gentili impensa subsidia: Luculentam Cardinalis hæreditatem testamentaria adoptione, adepti. Ita SERAPHINVS etiam moriens præcauit, ne ἀχαριστίας crimen apud posteritatis memoriam subiret. Qui lux erat liberaliter orbi, nullo elementis indicto tributo se impertiens, sol inferioribus, nullo peculiari commodo prælucens. Primi moris aulicorum surculus vtriusque Philosophiæ vertex, Socrate moderatior, temperantior

Curio,

Curio, Metello religiosior, Epimenide solertior, Thalete sagacior, Biante securior, Periandro iustior, tanto amplius illis pluribus solus præfulgens, quantomagis eius virtutum radij, diuinæ gratiæ igne accendebantur. Atque vt Porticus templi Salomonis insignibus duabus columnis adornabatur, quarum vnam Iakim, alteram Booz vocabant, ita iustitia & pietate, clarissimis columnis, mens SERAPHINI Cardinalis comptissima fuit. Iustitia, vti face, inter opacas litium tenebras veritatem benè secernens, illaq. vti accenso rogo iurgiorum spinas absumens. Pietate verò, quam virtutum portam Hierocles dictitabat, per fidei nubem ad superni Numinis spem, & amorem anhelans.

Verum quomodo capitella, quæ erant super capita celebrium illarum Porticus Salomonis columnarum, quasi opere lilij fabricata erant; Sic Iustitia & Pietas Cardinalis SERAPHINI liliorum amore fulgebant, quòd vir lectione Diuinorum librorum sapiens clarè nosset, dilectum æterni Patris filium pasci inter lilia, donec affulgeat dies perennis, inclinenturq. vmbræ huius transeuntis vitæ, quo ænigmate, Catholicam Ecclesiam Franciæ Regno nullo vmquam tempore carituram, Spiritus sanctus, forsitan expressit.

Qua in re SERAPHINVS non tam se Gallum, quam dignum Cardinalem præbuit, dum vnus ex angulis fuit quibus mediantibus, lineæ rectæ Ecclesiæ, paralellas Franciæ lineas niuère, ex qua coniunctione prodijt illa pulcherrima tranquillissimi præsentis Franciæ status, Auspice HENRICO Potentissimo Rege, figura, cuius aspectus lætificat ciuitatem Dei.

Dies potius me deficeret, Amplissimi viri, quam virtutum SERAPHINO Cardinali ampla seges, & densa materia gloriæ, deesse posset. At polliciti memor, dum vela humida lego flebilis nauita, Considerate perfectã virtutem SERAPHINI Cardinalis in ipsius vltima infirmitate, ingentem in eo animi magnitudinẽ prodidisse, eius in obitu pietatem, mirabilem fidem, ac Religionem explicuisse, vt si proinde meã orationem viri meritis adæquare conarer, erumperent è nostrum omnium oculis fletuum torrentes, in quorum vorticibus, & mea vox, & vester auditus haud dubiè præfocarentur. Quapropter oculos ab illo auertens ad vos conuerto, quibus hæc

SE-

SERAPHINI OLIVARII Cardinalis funebris pompa, quam videtis, debet esse doloris anodynon, hic inconcinnus campanarum sonus quem auditis, mœroris lenimentum, tot cerei, tot lumina, quæ vestræ consolationi adhibentur, SERAPHINO Cardinali sunt immortalitatis symbola, supernæ claritatis indicia.

Vnde apposite Theodosius Religiosissimus Imperator cū mors instaret, inscribi sepulchro suo hoc vnicum verbum iussit, ΥΓΕΙΑ Sanitas, quod mors sit medicina morborum, refugium malorum, & in mundi huius fluctibus portus, quem sapiens nunquam fugiat, immo Deo vocante totis velis in eum feratur.

Si itaque eius abscessus est fælicitatis initium, eius exitus erit introitus, non ad perpetuo virentes sibyllæ hortos, non ad Hesperias, & fortunatas Poetarum insulas, nó ad amœnas oras Hyperboreas, non ad splendentes Chaldeorum campos, sed ad auream, & lapidibus instratam prætiosis cælestem aulam.

Migrauit, migrauit, sed ad aliam multo lucidiorem sphæram nostro spreto hemisphærio Sol ille SERAPHICVS, quem splendore nobiliori fulgentem iam nunc conspiciunt amici, quàm dum terrena nube tectus resplendere a cunctis existimabatur, nihil aliud præclara vita, quam clarissimam mortem præsagiens, quæ non aliter, quam cunctorum amarissimis est prosequenda lachrymis; eò quod Magnorum virorum perennis, & inexhausta erga omnes beneficentia, omnium etiam suspiria, dum finitur, deposcit. At qualia suspiria; Suspiria verè Christiana.

Vnde si Phocensium Thracum & Locrensium mores, qui ludicris charorum mortem potius rident, quam deflent, nobis feri, & inhumani videntur, atque flere tanti viri exitum magis lubet, cedo: lugeamus, fleamus, suspiremus, gemamus spectato SERAPHINI OLIVARII Cardinalis Galli funere, sed ad Deum, ad sacras aras, nostrosq. planctus sacris cantibus commutemus, spargentes ipsius Cenotaphion rore leui, & ramo fælicis Oliuæ.

D I X I.